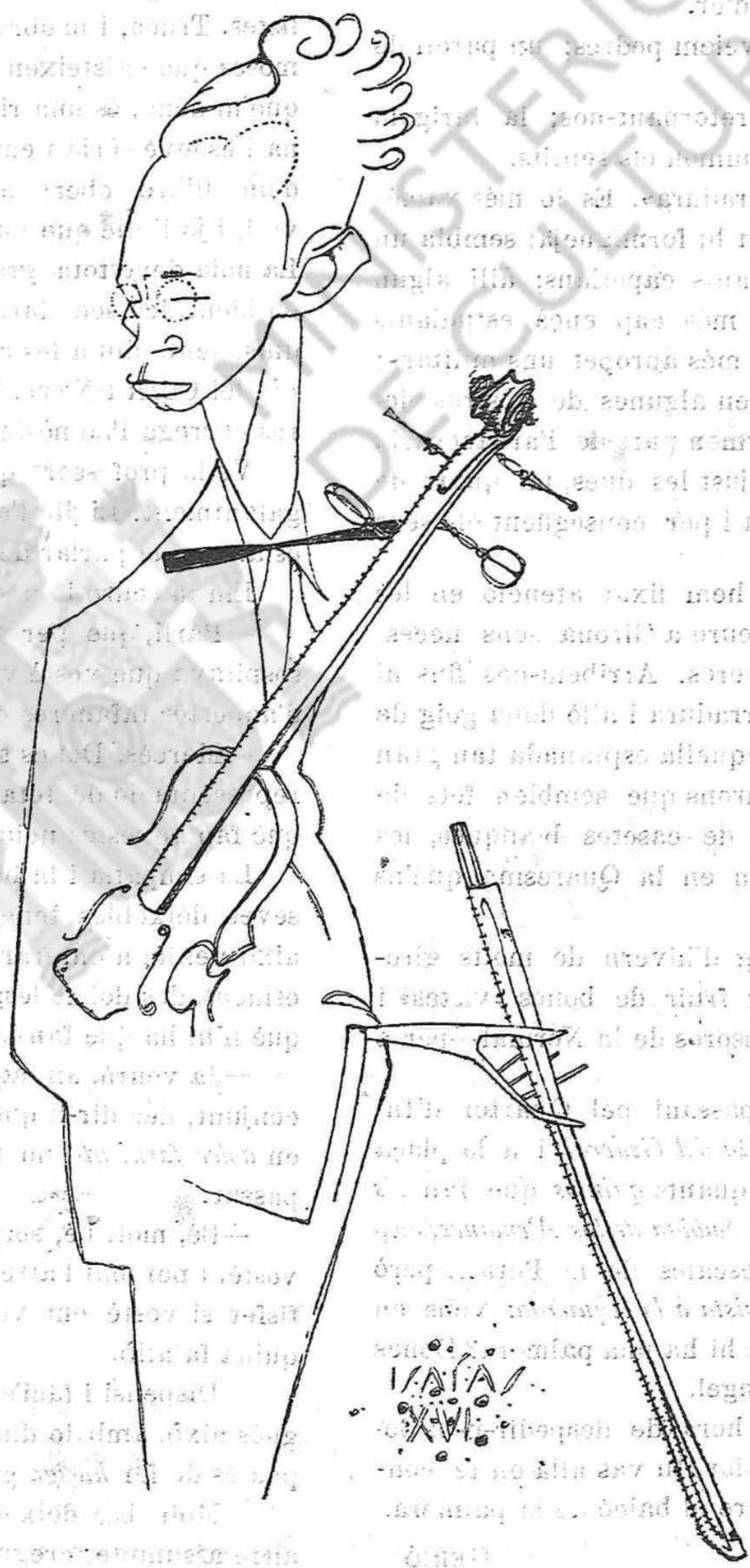

CLARINET

Periòdic de més circulació de la "provincia"

GALERIA DE MÚSICS GIRONINS

EN RAFEL SERRA

15 Cts.

Clarinetades

A LES PEDRERES

VUI, amic llegidor (això d'*amic llegidor*, la divertida «Tradició Catalana» d'Olot, ho usa molt), hem d'anar a pendre el sol a les Pedreres. El dia és bo i l'hem d'aprofitar. Quan hagi dinat, posa't el capell i som-hi.

Passem pel carrer del Carme i pujarem per un carreró de l'esquerra. Veus, aquesta propietat que hi ha a mà dreta, s'hi cullen moltes maduixes quan n'és el temps i a vegades s'hi veu una Maria de cabells d'or.

Caminem més; ja veiem pedres; un parell de camades i ja hi som.

El sol ens besa, retornant-nos; la farigola treu una flaire que commou els sentits.

Arribem a la «Ferradura». Es lo més xamós d'aquells cims; la gent hi formigueja; sembla un pesebre. Aquí uns quants capellans; allí algun propietari desvagat; més cap ençà estudiants que han fet campana; més apropet uns militars; i en un cantó s'hi veuen algunes de nostres elegants dametes que formen part de l'aristocràcia gironina; i si són tot just les dues, un quart de tres, alguna modisteta i per consegüent els seus admiradors.

Però fins ara sols hem fixat atenció en les «vistes» que podem veure a Girona sense necessitat d'anar a les Pedreres. Arribem-nos fins al cap d'amunt de la Ferradura i allò dona goig de mirar. Per un cantó aquella esplanada tan gran i per l'altre aquells turons que semblen fets de suro i una processó de casetes blanques, les «Creus» que seguirem en la Quaresma que'n cau al damunt.

Vet-aquí el passeig d'hivern de molts gironins. Uns hi van per fruit de bones «vistes» i altres—com les professores de la Normal—per a *oxigenar sus pulmones*.

Tornem a Girona passant pel Quarter d'Infanteria, veiem *el jardí del General* i a la plaça de Sant Domingo uns quants *quintos* que fan *els soldats*. Anem cap a la *Subida de los Alemanes*, cap a la Caritat i a les escales de la Pera... però abans de baixar-les, *vista a la izquierda*: veus en un carrer un balcó on hi ha una palmera? Doncs jo també; hi viu un àngel.

Sembla que ja és hora de despedir-nos. Bones tardes, amic llegidor, tu vas allà on te convingui i jo vaig a veure el balcó de la palmera.

GERIÓ

Les nostres converses

A LA NORMAL DE MESTRESSES

AP al carrer dels Ciutadans, trentant al carbonifer carreró d'anant a Sant Josep, veig unes finestres a mà esquerra on hi surten els caparrons d'una colla de... diguem-els-hi àngels, ja que ho semblen.

Pujo una escala rònega, però agradable pel baf d'un perfum que hi ha deixat un boldró de nines. Abans de trucar en una porta estreta, sento la gatzara d'unes entremeliades normalistes. Truco, i m'obra una nineta de les més xamoses que existeixen i el primer *Déu vos guard* que'm dona, és una rialla... però la noia reflexiona i esdevé sèria i em diu tremolant com la fulla d'un llibre obert a la corrent d'aire, què vull, i jo li dic que vull veure a una professora. La noia devé tota groga. Li entrego una tarja on identifico soc clarinetista. Quan ella va cap dins, sento diu a les amigues: «Hi han els *dimonis* del CLAR I NET». Uns xums-xums de tafaneres carrega l'admòsfera.

Ve la professora que havia demanat i em rep galantment. Li dic l'objecte de ma visita que no és altre que parlar de les normalistes.

Em fa seure i em diu:

—Parli, que per vostè, soc tota orelles. Ja sospitava que vostè venia per a saber quelcom d'aquestes tafaneres que ensenyem.

—Mercès. Doncs sí, jo 'he vingut portant la representació de tota la Redacció per a saber què fan aquestes noietaes.

La simpatia i la bellesa ens enamoren i les seves deixebles tenen aquestes qualitats. Per això venim a enterar-nos si estudien gaire les esmentades donze'les; si fan bondat... sap? perquè n'hi ha que fan la cara d'entremeliades.

—Ja veurà, an aquí, hi ha de tot. Però en conjunt, dec dir-li que si poden passar un ratet en *dolce farniente*, no n'hi ha cap que ho deixi passar.

—Bé, molt bé, senyora. Però ¡un servidor de vostè, i perdoni l'atreviment, quedaria molt satisfet si vostè em volgués dir quina fa això i quina fa allò.

—Dispensi i faci's el càrrec de que si jo digués això, amb lo dimontris que són, serien capasses de fer *huelga* general.

—Molt bé, deixem-ho córrer. Parlant d'un altre assumpte, cregui que a nosaltres ens fan

treballar molt. No hi ha número que no hagim de parlar d'elles.

—Vet-aquí lo que tenen vostès! Veu, me les encaparren i els hi posen cabòries i no saben mai la lliçó.

—Ai, senyora, si vostè sabés lo que'ns fan patir, tindria compassió de nosaltres.

—Ja ho comprenc, és cosa de joves. I digui'm, qui són aquests joves que escriuen an aquesta revista que fa tronar i ploure. Qui és aquest P. Q.?

—Miri, ara vostè em posa amb un compromís. Però no tinc inconvenient en dir-li que en P. Q. és un jove viudo de segona dona, que coneix totes les minyones de servei de Girona i sa comarca.

—I En Xeringa?

—Es un altre jove. No puc dir-li res més.

—I En Bernat?

—Aquest, és un xicot que ni vostè ni jo l'entendriem. És un noi com si diguéssim un enigma Comprèn?

—Pé, sí. I En Gerió?

—Aquest sí que la sap llarga, senyora. És el que's fum de tothom. Ja n'hi poden fer, ja, que l'emmescarat sempre resulta el que tracta amb ell. Sempre en té una per dir. I és enamorat d'una palmera de cert balcó que hi ha cap als barris antics.

—I En Ramonet del Carril?

—Aquest jove misteriós, molts diuen que és un i és un altre. Molts creuen és un granaire, un entremeliat que fa la treveta a moltes xiquetes, però no és això: és un jove pacífic i enamorat d'una sola donzella.

Bé, ara ja li he parlat d'alguns redactors i col·laboradors assíduus, ara vostè m'ha de dir qui són les seves alumnes.

—Miri no puc. Ja li he dit que m'és impossible.

Vaig despedir-me d'aquella bona senyora, i vaig sortir amb l'intent de tornar-hi per a parlar amb les ninetes mateixes.

Les vaig trobar al carrer que feien la xiu-xiu com els periodistes madrilenys quan esperen la sortida dels ministres.

RAMONET DEL CARRIL

Idil·li de la rata morta

Aquesta nit no he clucat la vista
una remor estranya m'ha fet pô
els marramaus d'un gat o d'una gata
i una esgarrapamenta en el balcó.

Recargolat en mig de les façades
com un cargol que'l toquen amb el dit,
he dit devot set parts del Sant Rosari
tot tremolant i fent cruixir el llit.

Després d'un rato he tret poruc la testa
com si nadés en mig d'uns quants llençols
he oït el garranyic d'una ratassa
semblant al *quassi quassi* d'En Bassols.

Per fi, d'un bot m'assento sobre el llit:
encenc el llum i busco l'escopeta;
la dona em veu, s'espanta i se desmaia...
sempre la dona, em fa la gran tinyeta!

Preparo l'arma, aixeco llur gatillo
m'en vaig de dret a obrí el finestró;
la dona crida prô no me l'escolto;
a fora cau un ruixat que Déu *mi dó*.

La meva pobre dona m'ha fet llàstima.
He obert lleugê el balcó; i prop de la porta,
he vist, valga'm Sant Pau i Sta. Bàrbara,
d'un gat les petxes i una rata morta.

RIJOCAMAEI

No mireu a En Sagrera!

En Sagrera i Vizcaino, a més de *orador* i *apotecari*, és un gelós de la seva *personalitat*. No resmenys demostra un fet que ens han contat.

Un dels diumenges passats uns amics —que no tenim el *deshonor* de conèixer— anaren per les Pedreres a orejar-se i pendre el sol per aquells sanitosos cimats. Es veu que el Gran Sagrera també dalita d'anar a gustar-hi les bonances d'una tarda de gener amb sol per aquells indrets, no sabem si en gestació d'algun

nou projecte que portar a la Gran Casa; v. g.: la reorganització del servei d'escombraries...

Però, res: una casualitat—que tantes n'hi han en aquesta vida i de ben còmiques—feu que s'encepeguessin nostres amics amb l'arlequí de l'Ajuntament de Girona i que un d'ells dirigís l'esguard al Gran Home. Heu's-aquí enfurismat el Sr. Sagrera. Creu esser objecte de provocació i, com correspon a tot cavaller d'honor, el repte per a que digui la causa de la mirada *asaz* provocadora...

—Es coneix que vostè és de la ceba!—I el nostre amic, sense immutar-se, aguanta el riuixat endegat pel gelós apotecari, i aquest, donant proves de la seva *finura* en el parlar, pregunta: —Amb qui tinc el *deshonor* de dirigir-me...?— L'amic, amb la major naturalitat del món, es treu una tarja de la cartera i li entrega.—Ah, ja el conec, que és aquell jovenet de la ceba!— I vostè aquell concejal que tant es distingeix per la seva oratòria!—Bé; si no anés amb altres companys, ja li explicaria d'altra manera...—En sentir això els dos acompanyants de nostre amic, continuaren el camí, a fi de deixar els dos solets en el *campo del honor*.—Apa, ja som sols; què vol explicar-me ara?—I el Gran Sagrera, per tota resposta, agafa les de *guillem, que fa torero!*

Això se'n diuen Homes!

K. XISTE

SI no ens equivoquem, hem arribat a Carnaval. Molts estranyaran que nosaltres no donem importància a la festa.

No sabriem pas que dir.

Si ens disfrecessim, no seriem *clars i nets*.

Precisament nostra feina és desfer disfrees.

Per consegüent, en el número que ve, ho xerrarem tot.

Qui s'ha disfregat, de què i que va fer.

Per lo tant, cuidado i fer bondat que tenim entés hi haurà xerinola.

AQUELL xiquet que últimament usava ulleres negres i que es diu Santiago, fa dies ens deixà

per anar a *Fernando Poo* a la conquesta de negres.

El noi, ens encarregà li vegilessim, la dona, que no és altra que la Paquita R.

Cumplint amb l'encàrrec, hem de dir que la xiqueta no es porta pas bé amb En Santiago i que qualsevol dia d'aquests li enviarà l'amor confitat dins un pot.

HI ha un galant jove que s'ha decidit festejar a una donzella que viu en un dels carrers més extrems de Girona.

Ella es diu Quimeta i ell celebra llur festa onomàstica per l'estiu de Sant Martí.

Doncs En Martí i la Quimeta viuen d'amors i alegria.

L'altre dia els vegérem parlant molt atrafagats i nosaltres aplicàrem l'aparell CLAR I NET a nostra orella i oïrem:

«—Escolta Quimeta: que m'estimes força?

—Sí, hermós!...»

Alça menuts; com se li posarà això a la Lolita, Martinet?

LA companyia que actua al nostre Teatre Principal i que comença a fer escudella, té un actor que ha dislocat a alguna damisella gironina.

L'altre dia oïrem lo següent d'un «carro» de nines:

«—Jo a n'En F... li regalaria un rellotge.

—Jo, si pogués, li faria un regal de vuit duros» et-zètera, etc.

Ai, F... F... Nosaltres preguem al còmic favorecut; passi a la 1'30 de la tarda per una de nostres Rambles que farà contenta a una xiqueta admiradora seva, que l'altre dia digué: «Ai, jo voldria tenir-lo sempre al davant vestit de frare».

Ja tenia raó la vella... Què se'n veuen de coses al món!

LA Montserrat, nina xamosa que Pedret hostatja, ha captivat a un jove que té per Patró al mateix de Girona.

Mirant, com fem sempre, pel bé comú, preguem an ella que si li agrada no s'hi pensi i an ell... vaja, no hi ha de què.

LA Conxita qui s'ha posat de llarg i talons alts, anava amb la Maria aquella que els Reis li deixaren una *ida-vuelta* Girona-Romon, i aquesta li oferí algun romanço que'ns el callem.

Però la Conxita, no volia acceptar fins que varen passar per davant de can *Pau-peres*.

Preguem a la Conxita que un altre pic, no faci tants *cumplidos*, doncs el CLAR I NET se n'entera i ens posa en l'*aprieto* d'haver-ho de xerrar.

ELS nostres detectius han trobat a casa un parracaire, regirant els sacs curulls de papers, varis trocets de cartes i amb ells han pogut arribar a combinar-ne dues, dirigides an aquella Pilar de Pedret i firmades per l'amic En Miquel S.

No hem resistit el desig de llegir-les i nostres ulls toparen amb les següents ratlles:

«Vd. rica mía, de cuerpo blando, blanda *dulcura* y fresca brisa que más bien parece una amapola salida de su esbelto cáliz y del verde *jarmin...*»

Com som, de natural, indiscrets, però no xafarders, no voliem finir la lectura de tan escabrosos i incomprensibles punts, però no ho hem resistit i continuem en l'altra carta:

«Relaciones le pido con mi primera, la mano le *expido* con mi segunda...»

I és el cas, que la xamosa i discreta Pilar, estarà esperant rebre la *mano* que li *expide* (no se sap si per correu o ferro-carril) el nostre company Miquel.

Si existís algun Museu o Biblioteca amorosa en nostra ciutat, hi portaríem aquestes cartes, que foren dignes de figurar-hi.

Es de creure que no és solament per les carabasses del Nou-Club per lo que s'exasperà el pobre Miquel... perquè, segons diuen, aquesta fou de més grosses dimensions.

Vaja, Pilar, una mica de bons sentiments...

□

UNA rectificació.

En el número passat diguérem que la Caterina de Torroella, llegia el CLAR I NET en el cine junt amb una amiga que duu *jersey* vermell. Ens equivocàrem; l'amiga no era la del *jersey*, era una altra de prop el Mercadal.

Queda rectificada la qüestió i de passada una advertència xamoses ninetes:

Hem sabut que féreu veure estaveu enutjades en gran manera, perquè el nostre periòdic s'ocupava de vosaltres. Nosaltres no hi creiem amb aquests enfados. Vos donem moltes mercès pels *requiebros* que'ns heu dirigit i per les *alabances* que haveu fet de la revista aquesta.

El *dicho* s'ha complert: *amor con amor se paga*.

I ara, esperem noves *ensabonades*.

□

CREGUÉREM nosaltres que un sargento havia rebut sobres lo de les Juntes de Defensa, doncs el veiem molt sovint fer guarda davant una *guarnicionerla* de la plaça del Gra i quan no és allí està al carrer Nou davant una *casa de menjars* mirant sempre a un balcó.

Però nosaltres dubtàvem que el *càstig* fos càstig i preguntàrem an els veïns què hi feia aquell xicot an allí, i ens respongueren que mirava... un *sol*.

Quin sol més bell! Surt d'un balcó del pis on abans hi vivia un Tinent Coronel.

Enhorabona!

□

DIES enrera, passejant-nos al migdia per la nostra Rambla amb varis companys, nostres ulls quedaren enlluernats amb la inesperada aparició de una bellesa sens igual, que més tard poguérem esbrinar era de pagès i que a pagès se'n anava. Des d'aquell dia, sabem d'un company de colla que's troba mig malaltic i neguitós, puix diu ell que talment sembla que dintre son cor tingui un *grau* que'l corsequi.

Nosaltres, des d'allavors, li recomanem solament ¡Esperança!, puix creiem que eixa gentil donzella tornarà per aquí Girona, no sabem si de pas per a anar a pendre les *aigües-vives* d'un poblet veí on sol anar a passar alguns dies.

□

SUPLICADA.

L'últim dimecres, passant pel carrer Nou, Rambles i Argenteria fins al Quatre Cantons, una minyona va perdre el devantal que portava.

Suposem que'l seu enamorat, que va esser qui en en un moment de distracció d'ella li va descordar el devantal, farà els possibles per a saber el *paradero* del mateix.

I una vegada altra, Maria, no badi tant.

□

AQUELLA normalisteta que En Ramonet del Carril li dedicava uns versos en el número passat, se'ns ha enfadat perquè parlàvem d'ella.

Què no ho sap *Teresita* que vostè es mereix això i molt més? Pregunti-ho a En D... (soldat).

Per lo tant, *ojo* Ramonet!

□

ARA que parlem de normalistes de La Bisbal, hem de tocar de retruc a la que viu a Santa Clara, doncs segons tenim entès deixarà d'estudiar per causes tristes.

Sentim la pèrdua de tan xamosa empordanesa.

□

PASSANT pel carrer de l'Albareda, sentírem una estrofa... *Mírame V*.

En el balcó del davant on cantaven aquest *couplet* hi vegérem a la Lolita de l'Hospital militar.

Alça Lolita!

□

AQUELLA agradable i simpàtica Conxiteta del carrer Nou del Teatre, l'hem vista acompanyada d'un guapo soldadet del mateix nom. Felicitats.

□

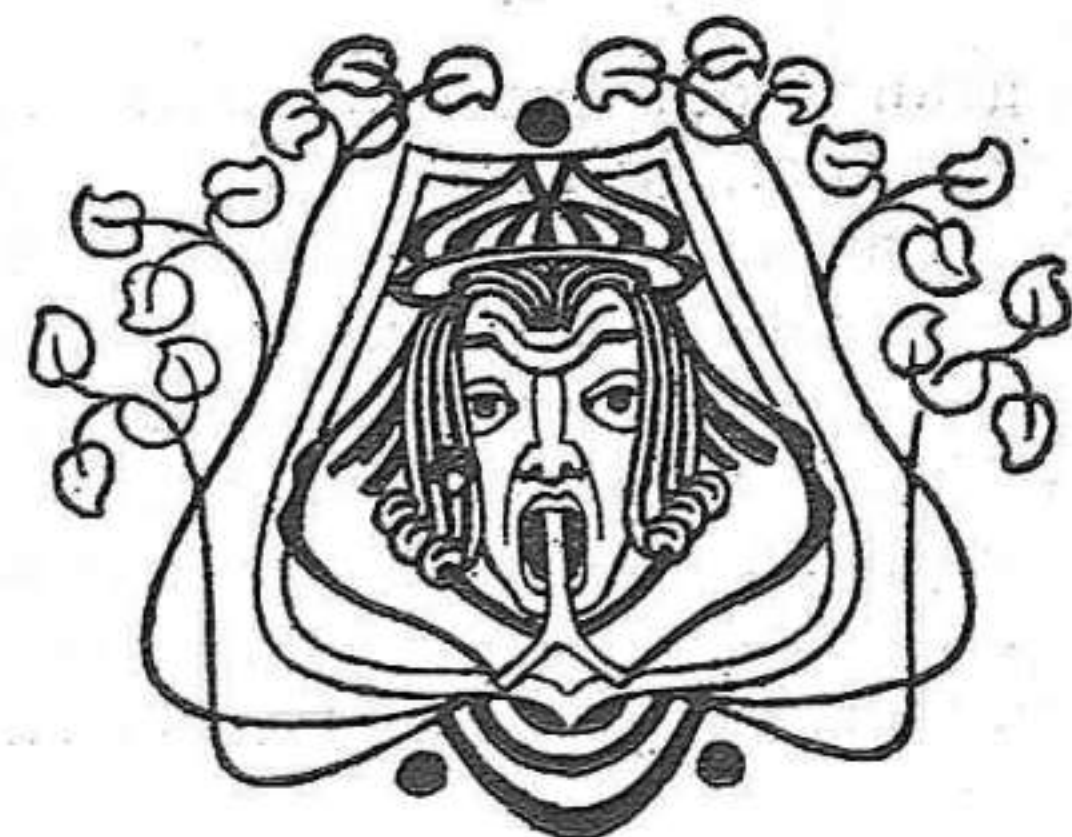
UN pintor foraster, ens ha ensenyat una obra seva, en la que hi ha un marge de les Pedreres on dues formoses germanes hi estan prenent el sol.

La tela està admirablement pintada i les dames de referència donen encara més bellesa a la pintura

No cal dir que no hi posarà *marc*, puix hi sobraria.

□

TANQUEM la secció aquesta, recomant seny als qui es disfrecin, doncs ja ens han dit que en el Casino...

El primer bes

Era una nit... L'estimada
no ho recordes clarament?
La lluna molt platejada
brillava en el firmament
i ni una feble alenada
gosava llençar el vent.

Majestuós s'extenia
arreu silenci profund;
sols per l'espai se perdia
la dolça veu d'una font
que mansoiament corria
vetllant dels arbres el son.

Mos ulls posats amb fixesa

restaven sempre en tos ulls,
compartint-se la tendresa
de què es trobaven curulls.
Ta cabellera era extesa
i jo jogava amb sos rulls.

Recordo que, silenciosos,
passàrem alguns instants
com si ens trobessim confosos
prop de belleses tan grans,
i encar tos cabells sedosos
eren joguet de mes mans.

Després... uns núvols passaren
davant l'astre de la nit;
son cant les aigües pararen
com si s'haguessin dormit,
i mos llavis se posaren

damunt dels teus, amb neguit.

I, res... Sens força, mos braços
caigueren languidament;
amb ells desfent-se aquells llaços
que'ns lligaren un moment.
Després donant alguns passos
t'allunyares tristement...

La blanca lluna somreia
amb un somris de bondat;
l'aigua, mansoiament, queia
sobre el terrer catifat,
i quan lluny de mi jo et veia
restava tot isolat...

JOB

Tatarit-Tataret

HA sobrepujat a les nostres esperances la venda de CLAR I NETS del número passat, puix no hem notat cap diferència amb la dels números anteriors.

A tots els nostres llegidors agraim la seva bona voluntat i prometem baixar el preu del periòdic quan ho facin els materials que gastem.

□

S'han perdut 500 pessetes que hi havia destinades a la publicació de certa «Memòria».

Segons rumors, *trescentes seixanta i pico*, serviran per als gastos electorals d'un candidat molt petit. De les restants, corren diverses versions que'ns abstenim de publicar.

□

AL ser interrogat el Sr. Font i Fargas en ple Consistori, per què no s'havia publicat encara la Memòria de les Colònies Escolars de l'estiu passat, respongué que li faltaven unes dades reiteradament demanades.

El Sr. Font, sens dubte, per a no comprometre no va dir qui li havia de donar aquelles dades. Nosaltres, que estem *algo* enterats de la cosa, ho direm. Els hi havia de donar la senyora Mestressa de Sant Daniel; emperò com que dita senyora, des del retorn de les Colònies, *hasta nuestros días*, ha estat tan enfeïnada amb allò de *La Pasionaria*, és el motiu que no ha tingut temps encara de complaure al Sr. Font.

Sembla que és suficient descàrrec, perquè vegi tothom que dit senyor, com sempre, no ha pas obrat amb mala intenció.

□

EL més gran el·logi que fa *El Norte* del candidat jaumí per Olot, Sr. Llosas, és el de que dit senyor sempre i a tota hora ha defensat la Religió.

Conformes; emperò nosaltres recordem al senyor Llosas, en moments difícils i culminants per la nostra Pàtria Catalana, acovardint se i fugint a casa seva. I qui sap si un dia es presentés un cas semblant en qüestió religiosa faria lo mateix; perquè el que és covard per una cosa també ho és per l'altra.

□

COPIEM d'*El Norte* del 2 del corrent:

«El veterinario señor Rost, decomisó ayer una partida de leche, por no contener los grados de salubridad, siendo entregada al Asilo de la Caridad por orden del señor Alcalde.»

Ens hem enterat de la qüestió i resulta que'l manubri jaumí, l'ha bassada.

La llet, no era mancada de *grados de salubridad*, sinó que era aigualida; la cosa és molt diferenta.

Ja veu Sr. Bassols si l'estimem.

Fits d'En Fot-li fregues.

□

UN altre *percance* ha sofert la desgraciada Ronda d'En Ferran Puig.

S'ha roput una llosa de pedra més grossa que la barra de *D. Pancraccio* i allà s'està esperant que algú s'hi trenqui la crisma.

Ara, an aquell barri hi ha de tot.

Un estany; bocois per a jugar a *cuit*; un canal per a suïcidar-se; la via ferroviària per a girar-s'hi el peu; en la fàbrica de mobles d'En Bautista, un abim ple d'esbarzers domèstics i gossos-feres; dipòsits de comuna... (*siguen firmas*).

□

NO es necessita anar a Venècia per a veure carrers aigualits.

Aneu a visitar el barri del Carril. Allò és deliciós. Els viatgers que arriben del tren d'Olot, cada dia fan gimnàsia sueca.

En Bassols ens agradaria veure-hi.

□

NO podran dir els enemics del jaumisme gironí que aquests no siguin catòlics.

Ni la nota del nostre bon Prelat ha sigut prou en la barreja de la religió amb la política... «*ante todo somos católicos*».

Es veu que la benedicció que un jorn va rebre el Gran Palmàcio d'un Sr. Bisbe de Girona (q. a. c. s.) ha arrelat fins al moll dels ossos del ridícol candidat per a la *cort*.

En Pelma-ció, l'ha agafada tan forta aquella benedicció que ha devingut *beneit* per tota la vida.

□

FINS ara sabíem que *El Norte* era «diario tradicionalista» (i aixís ho resa la seva capçalera). Però

es veu que'ls republicans de Girona deuen estar orfes en la premsa i *El Norte*, magnànim, com correspon a la seva tradició i *catolicismo*, fa de portaveu republicà i acull amb igual vehemència les impressions esquerres que les de la seva *Comunió*.

Es allò de mitja figa i mig raïm.

□

FULLEGEM *El Norte* i... ja hi som!, *leo, corto y pego*: «En la noche del dos al tres del actual, se oyeron numerosos cañonazos a las tres de la tarde. Tres embarcaciones que se dirigían en demanda del puerto llamaron la atención y pronto se vió que eran naufragos los que las tripulaban.»

Ço que acabem de transcriure, perteneix a la secció de «Postales» de l'edició d'aquest divertit diari del dia 6, d'aquest *Norte* i... *guia* per a anar de dret al Manicomi.

Vaja, homes, plegueu el ram, que de porc i periodista se'n té que venir de mena!

□

EN la secció de «Religiosas» del manubri jaumí, deia encara ahir:

«Cuarenta Horas.—Se celebran en la iglesia del Mercadal siendo las horas de exposición, por la mañana desde las 8 a las 11 y media y por la tarde de las 4 hasta las 6.»

Per lo vist, es veu que hi van força sovint a «visitar» aquesta gent, quan inclús no saben les hores fixes d'exposició i reserva.

I això que són *católicos sobre todo*!

□

EL mateix manubri, porta un article que és encapçalat aixís: «Porqué Cambó no quiso la unión de las derechas.»

Però... no yarem dir que'ls regionalistes són *ateos*?

□

LA «Secció d'Estudis» del Centre Moral, composta per una aleació química de jaumins i maurins, ara se les ha agafat en fer comèdia.

En *Xeu pitit*, diu que quan parla, mulla els seus encontorns amb els *capellans* que llença. L'altre dia va obligar a un del públic obrir un paraigües.

Amb aquest còmic deu zemblar la Companyia Cazalz Cazola.

□

RETALLEM d'*El Gironès* d'aquesta setmana lo següent:

El Norte ha començat la campanya electoral en favor de *Don Dalmacio* tornant-nos a donar, per rigorós ordre cronològic i amb seriació matemàtica, la referència de tots els discursos, conferències, articles de periòdic etcètera pronunciats o escrits pel *esforzado campeón, invicto adalid*, etc.; de modo que, tinguent paciència, pot conèixer-se fàcilment tota la història del candidat jaumí *des de la seva infància... hasta nuestros días*.

Però, com sigui que tot lo que fa dit senyor ha d'esser gran, gros, incommensurable,—si fins *multiplica* l'immortalitat de les coses que ja ho són—quan ell parla en senzills poblets o barriades, té la virtut de transformar-les en ciutats o capitals d'Estat. Lleixi's, sinó, lo que deia *El Norte* del passat diumenge enumerant els discursos de *Don Dalmacio* contra el *proyecto de Ley de Asociaciones*: «y, siguiendo la misma campaña, los pronunciados en la ciudad de San Andrés de Palomar (23 diciembre) y en la Asociación de Católicos de Barcelona (26 diciembre 1906)».

¿Sabién els nostres llegidors que, a Cata-

TAQVIGRAFIA CATALANA I CASTELLANA

Se'n donen lliçons :: Progrés, 7, tercer

lunya, existís LA CIUTAT DE SANT ANDREU DE PALOMAR?

Ho sàpiguen, des d'ara: és que la populosa barriada de la Barcelona nova, l'aixerit Sant Andreu, és CIUTAT perquè en ell hi ha predicat *Don Dalmacio*.

O digne èmul d'aquell famós que temps enrera descobria una pila de... *nacions asiàtiques*! Els veïns de Sant Andreu, agraïts a la teva generositat, estem segurs voldran, si no t'hi oposes, dedicar-te una estàtua!

Vegin els nostres llegidors que no sols és CLAR I NET qui es rifa a Don Pancraccio i al manubri jaumí per les seves *truqueries*.

□

ARA, els *jóvenes bárbaros* d'En Sagrera i Gomis gran, se les han emprès a bramar quan veuen algun redactor del CLAR I NET, doncs allò de repartir castanyes han vist que era mal sistema, puix *donde las dan, las toman*.

Però això de bramar, tampoc resultarà; no obstant és lo que saben fer millor.

Alante, pues!

CORRESPONDÈNCIA

Roca.—En el número que ve, li publicarem el *sonet* de vostè, retocat una mica. L'excès d'original, ens ho ha privat fer-ho en el número aquest.

Culom.—Diu que vostè està enxerinat? Ui, jove ja li passarà. Que s'ha cregut! I tingui cuidado amb l'enraonar de nosaltres, o sinó, farà la fi de tots els que s'han proposat a combatre'ns.

Carmencita P.—El dia 28 del prop-passat, li enviàrem una carta. L'ha rebuda? Nosaltres tenim la de vostè i no ens diu res d'ella.

Krok.—Es dir que vostè està enamorat i no gosa dir-ho a la seva estimada? Vingui qualsevol rato amb nosaltres, i ja veurà com ho arreglarem tot.

Questió que'ns encarreguem, sempre acaba bé. I li assegurem que si confia amb nosaltres serà com posar oli al llum. Ara, si vostè és un tarambana, no vingui, puix encara ens el rifarem.

Impremta Dalmáu Carles, Pla i Cia. - Girona

Redacció i Admor.: C. de Santa Eugènia, 18

A los enfermos
de las vías respiratorias
usen **PECTORAL DES VOSGES**
a base de Pino, Eucaliptus y miel
PRECIO: 0'60 PESETAS
Marca registrada número 27.514

De venta Farmacias y Droguerías provincia de Gerona
Concédense depósitos a las Farmacias y Droguerías que lo soliciten
Dirigirse a Dr. ROCA. Farmacia CRUZ-ROJA. Gerona

LA CREU-ROJA

Farmacia: Ortopèdia: Perfumeria

F. de A. Roca

NO TING CAP SUCURSAL

Gabinet Ortopèdic

Especialitat en Braguers

i Faixes ventrals

Sevei permanent

Plaça de l'Oli

Girona

*F. Solà**Optic i Joier*

Rambla de la Llibertat, 26

GIRONA

SASTRERIA

*Aifred Ferrer*Trajos per a Senyora i Senyor
a preus limitadíssims

Se fan etxures portant la roba

Diploma d'honor

en el Concurs de París de 1914

Plaça de la Constitució, 4

i Bell-lloc, 2, 1.º

GIRONA

L'altre dia em varen dir:

— Mestre, em vull fer retratar;
hi ha un retratista per qui?I jo m'el vaig emportar
cap al Saló NOU STIL,
doncs a més de lo formal
van més ràpids que un carril:

Rambla d'Alvarez, 2, pral.

Dalmáu Carles,

Pla i Cia

Editors

Girona

**CLAR
I NET**

QUINZENARI FESTIU

Caricatures: Art: Literatura: Humor

Es ven a càr Franquet, a càr

Dalmáu i an el kiosc

d'En Ciriacu.

VINS I OLIS

LLUIS SERRA

ESPECIALITAT EN VINS

:: RANCI I MOSCATELL ::

Es reparteix a domicili

Plateria, 4

GIRONA

Casa Maresma

Guants i Novitats

Girona

AMERICAN BAR

RESSOPONS :: DOLÇOS

REFRESCS

VINS DE MARCA

Obert tota la nit

Rambla, 11

Sastreria SMART

de J. Fernández

Ciutadans, 11

Gran novitat

WERTHEIMLes màquines per a cosir
i brodar de més renom

REPRESENTANT:

RAMÓN BOIX

Ballesteries, 17

Confiteria NEGRE

Refrescs :: Cafés

Licors :: Pastes

RAMBLA